

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ο "ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔτσι ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ἑλλεσίν, ὅπου κατοικοῦσε.
Ὅταν θέλησε νὰνοήσῃ τὴν πόρτα τοῦ μυστηριώδους σπιτιοῦ του, εἶδε ὅτι ἦταν μισάνοιχη. Ἐξέτασε τὴν κλειδαμὰ καὶ εἶδε ὅτι ἦταν παραβασιμένη.

Ὁ Διάξ ἐδίωτασε. Γὰρ μιὰ στιγμή τοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ γυρίσῃ πίσω. Ὡστόσο κόλλησε τ' αὐτὸ του στὴν πόρτα καὶ ἀφογκράστηκε καὶ ἐπειδὴ δὲν ἄκουσε κανένα θόρυβο τὴν ἐσπρωξε καὶ μπήκε μέσα.

Ἐξαφνα ὅπως τραβήχτηκε πίσω βγάζοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης!
Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὄλεον μ' ἓνα τοιο φρικτὸ τρόπο εἶχε ἀποκεφαλίσει πρὸ ὀλίγου, ὁ Γουδεφρίδος ὁ κόμης; τῆς Θούνης ἦταν ἐκεῖ! Στεκοῦταν ὄρθιος μὴ ἀκίνητος μπροστά του καὶ τὸν ἐκοίταζε!

Ὁ Διέγος Διάξ περιτρωμένος ἔκανε νὰ φύγῃ... Μὰ τέσσαρα δυνατὰ χέρια τὸν ἐπίκισαν ἀπὸ τοὺς ὀϊτους καὶ τὸν ἐκρατήσαν... Ἦταν ὁ Γουλιέλμος, Λορέντ καὶ ὁ Νικόλαος Πλουσέτ...

Τὸν ἐκράτησαν πρὸς τὸ ἔσω ἐριζὸ τοῦ πιτιοῦ καὶ ξανάκλεισαν τὴν πόρτα.

Ἐξῆ πρῶτα μὲ εἶχαν παραβιάσει καὶ βρισκόντουσαν μέσα σὲ ἀπαρβατιστὸ καμαφύγιό τοῦ Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου: ὁ κόμης τῆς Θούνης, ὁ Γουλιέλμος, ὁ Νικόλαος, ἡ Δολορά, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Ἰωάννα.

Ὅλοι ἦσαν μετεμφοσμένοι.

Ὁ Γουδεφρίδος φοροῦσε στολὴ ἰσπανοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Γουλιέλμος καὶ ὁ Πλουσέτ εἶχαν μὴ αὐτοὶ κατ' ἀπὸ τοὺς μανδύες τῶν στολῶν στρατιωτῶν.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες ἦταν ντυμένες μὲ στολῆς ἀκολούθων.

— Ἐξοχότητε, εἶπε ὁ Λορέντ μὲ θλιμμένη φωνή, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ Διέγος Διάξ, ὁ δολοφόνος τοῦ ἀδελφου σας! Ἀποφασίσατε γιὰ τὴν τύχῃ του.

Ὁ κατασκοπος ἀναπήδησε ἔξω φρενῶν. Κάτι σὰν τρέλλα τοῦ χτύπησε τὸ κεφάλι.

Ὁ Φλορεστάν! Ὡστε δὲν ἦταν ὁ Γουδεφρίδος αὐτὸς τὸν ὅποιον εἶχε φρονεῦσε! Ὡστε εἶχε σκοτώσει τὸν Φλορεστάν, τὸ Φλορεστάν τὸν ὅποιον ἐνόμιζε πεθάνεμο μέσα στο ὑπόγειο, σὲ ὅποιο τὸν εἶχε θάψει.

Ὁ Δὸν Διάξ ἦταν ταραγμένος καὶ ἐκμηδενισμένος.

Ἔτσι λοιπόν; Ὅλες οἱ μηχανορραφίαι του, οἱ δολοφονίαι του, οἱ χίλιοι διαβολικοὶ συνδυασμοὶ του σ' αὐτὸ τὸ ἀποτελεσμα εἶχαν καταλήξει; Ἔτσι τὰ πάντα κατέρρεαν, ἡ χαρὰ του, ὁ θρίαμβός του, ἡ ἐκδίκησίς του!

Καὶ ὁμως—πράγμα ἀπίστευτο!—οὔτε μανία, οὔτε ἀπελπισία τὸν κατέλαβε! Καμμια ἰδέα ἀνιστίασως δὲν τοῦ ἤλθει! Μιὰ ἀποχύνωση τὸν εἶχε κυριεύσει ὀλόκληρο! Τὸ μυαλό του εἶχε παθεῖ σχεδὸν νὰ λειτουργή, ἡ θέλησίς του καὶ ἡ ἐνεργητικότης του εἶχαν χαθεῖ!

Ἐξαφνα ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί... Εἶχε ξεχάσει πιά τὴν ἐκδίκησὴ του, οὔτε τὸ Γουδεφρίδου σκεπτότανε πιά, οὔτε τὴ Δολόρα.

Τὸ μόνο γιὰ τὸ ὄλοιο ἐνδιαφερότανε ἦταν ἡ ζωὴ!...

Ἦθελε νὰ ζήσῃ! Ναι, νὰ ζήσῃ ἔστω καὶ σὲ μιὰ κρύπτη, ἔστω καὶ σὲ μιὰ ἔρημο, τρώγοντας χορτὰ καὶ πίνοντας μόνο νερὸ!...

Μὰ στὰ προσώπα πού τὸν περιεστοίχιζαν διέκρινε τὴ σταθερὴ ἀπόφασή του εἶχαν νὰ ξεμπερδέψουν μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτόν!

Καὶ τότε σφύρησε γονατιστὸς πρὸς τὴ Δολόρα. Ἐκείνη τοῦ ἐστρεψε περιφρονητικὰ τὰ νῶτα... Ἐγονάτισε ἔπειτα μπρὸς σὲ τὸ Γουδεφρίδου, μὰ κ' ἐκείνος τὸν ἐσπρωξε μὲ τὸ πόδι... Ἀγκάλιασε κατόπι τὸ γονατὸ τοῦ Λορέντ, ὁ ὅποιος τὸν ἔφτυσε σὲ τὸ πρόσωπο... Ἐπίασε τὸ χερὶ τοῦ Πλουσέτ ὁ ὁποῖος τὸν ἐγράπισε σὲ τὸ πρόσωπο καὶ ἔπειτα σκουπίσε τὸ χερὶ του.

Κλαίγοντας, σφρόμενος σὲ τὸ πάτωμα, ὁ ἀθλιὸς ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν.

Τὸ θέαμα ἦταν ἀποτρόπαιο.

Ὁ Γουλιέλμος ἀποφάσισε τότε νὰ δώσῃ ἓνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ σκηνή.

Ἀνασήκωσε τὸν Ἰσπανό, τὸν ἀνάγκασε νὰ κάτῃ καὶ κατόπι τοῦ ἔδωσε μιὰ πέννα.

— Ἀχ! τραύλισε ὁ Δὸν Διάξ ὀλολύζοντας, καταλαβαίνα... Θέλετε νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ ἐγγράφως τὰ ἐγκλήματά μου, νὰ σὰς

δώσω μιὰ γραπτὴ ἀπόδειξη τῆς ἀθωότητος τοῦ κόμης.
Ὁ Λορέντ τοῦ ἀπάντησε καταφατικὰ μ' ἓνα νόημα καὶ τὸν δέιαξε:

— Γράψε!
Ὁ Δὸν Διάξ ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἔγγραφον ἐξομολογητῆ του, τὴν ἐδιάβασε δυνατὰ, σπασιατῶν σὲ καθὲ του φράση γιὰ νὰ ἐκπλασθῇ τὸν οἶκτο τῶν παρισταμένων.

Ἐκείνος στεκόταν ἄφωνος. Ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν πένθημὴ αὐτὴ σιωπὴ καὶ ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ μόνο, τοῦ εἶπε ὁ Λορέντ ὡς κατάσκοπος τῆς ἱερᾶς Ἐξετάσεως πού ἦσουν θὰ ἔχῃς ἔδω μέσα διάφορες σφραγίδες καὶ ἔγγραφα.

Ὁ Διάξ ἀνοίξε ἓνα συρτάρι καὶ τοῦ ἔδειξε ὅτι ζητοῦσε.

— Τώρα τοῦ εἶπε ὁ Γουλιέλμος, ἐκαμάσου νὰ μὰς ὑποδείξῃς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁ τοιο θὰ βγῶμε ἀπ' αὐτὴν τὴν πόλη. Μὴν συλλογισθῇ; νὰ μὰς ἀρνηθῆς αὐτὸ πού σοῦ ζητάμε.

Ὁ Δὸν Διάξ ἔκλιψε ὅτι ἔτσι θὰ ἐξέλιεον τοὺς δικαστὰς του καὶ ἀνάβοντας ἓνα φανάρι, ἀνοίξε τὴν καταπακτὴ καὶ πρῶτος κατέβηκε τὴ σκάλα πού ὄδηγοῦσε στὰ ὑπόγεια.

Οἱ φυγάδες τὸν ἀκολούθησαν.

Μετὰ μιὰ ὥρα, ἀπὸ πέρασαν τὶς ὑπόγειες στοεὶς τῆς Τουραίνης, ἐβγήκαν ἀπὸ μιὰ τρύπα σ' ἓνα μικρὸ δάσος ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

Ὁ Δὸν Διάξ εἶχε λιποθυμήσει δύο φορές στὸ δρόμο. Ἐκάτῃ σ' ἓνα βράχο, σμίγγοντας τὸ στήθος του καὶ στεναίνοντας.

Ὁ Γουλιέλμος εἶπε ἰδιαιτέρως μερικὲς λέξεις στὶς τρεῖς γυναῖκες ἡ ὁποῖες ἀπεμακρύνθησαν ἀμέσως. Ἐτεῖτα ἐπλησίωσε τὸ Δὸν Διάξ καὶ ἐστήριξε στὸν κρόταφό του τὸ στόμιο ἐνὸς πιστολίου.

Μὰ ὁ κόμης τῆς Θούνης τοῦ ἐτράβηξε τὸ χερὶ λέγοντάς του:

— Ἀρσέ τον!... Ὁ Θεὸς τὸν τιμωρεῖ!... Δὲν βλέπεις ὅτι πεθαίνει.

Καὶ μὲ τὴν αἰκμὴ τοῦ ξίφους τοῦ ἀνασήκωσε τὸ κάτω μέρος τῆς προσωπίδος τοῦ Δὸν Διέγου.

Τότε ἐφάνηκε τὸ πρόσωπό του πού εἶχε γίνῃ κατάρματο, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα ἐβγαίναν ἀφροὶ αἵματος.

— Ναι, ψιθύρισε ὁ Γουλιέλμος, ὁ κακοῦργος αὐτὸς δὲ μᾶρσε νὰ μάθῃ καλά τοὺς ἀνθρώπους πού ὑπηρετοῦσε... Ὅπως φαίνεται, τὸν ἐδηλητηρίασαν, ἀπὸ δὲν χρειάζοντουσαν πιά τὶς ὑπηρεσίαις του... Τὸν ἐδηλητηρίασαν γιὰτὶ ἤξερε τὰ μυστικὰ τοὺς!

— Δηλητήριο!... οὐρλιάζε ὁ Δὸν Διάξ περιτρωμένος. Καὶ προσπάθησε νὰ κρατηθῇ ὄρθιος.

— Ἀχ! φώναξε ἄξαφνα σὰ νὰ τοῦ ἤρθε φῶτιση. Ἡ προσωπίδα!... Ἡ προσωπίδα πού μοῦ ἔδωσ ὁ Κοκτερέλ ἦταν δηλητηριασμένη...

Ἐβγάλε τὴν προσωπίδα τὴν ἐπέταξε μακριὰ καὶ σωριάστηκε κάτω νεκρός...

***

Ἔστερ' ἀπὸ ἓνα χρόνον μετὰ τὴν ἐπικράτησὴ τοῦ κινήματος τοῦ πρίγκηπου Γουλιέλμου τῆς Ὁράγγης ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Φλάνδρας, στὸ ὄλοιο ὁ κόμης τῆς Θούνης πρωταγωνίστησεν, οἱ φίλοι μὰς ξαναγαυρίζουν στὴν Τουραίν ἠραμβευταί.

Ἐκεῖ, ὁ Γουδεφρίδος ἀπὸ ἄπέδειξε τὴν ἀθωότητά του, ἔγινε καὶ πάλι τὸ εἶδωλο τοῦ λαοῦ, ὁ ὅποιος μὲ τύψεις πάντοτε σκεπτόταν ὅτι κάποτε τὸ χε ὑποψιαστῆ γιὰ ἓνα τόσο ἀποτρόπαιο ἐγκλήμα...

